O Pilníku, Svidříku, Vénovi a Hedvice - Dobeš, Pavel

```
   Hmi C D7 G Hmi C D7 G

    Hmi       C         D7         G
1. Pilník je zastrčená pohraniční víska,
      Hmi      C     D7        G
   v té vísce žije vdovec Vokatý,
      Hmi     C            D7             G
   z Pilníka do Svidříka vlak jen jednou píská
   Hmi       C          D7       G Hmi C D7 G
   a ve Svidříku žijou ňácí Bohatí.
2. Bohatství Bohatých je v tom, že mají Vénu,
   a vdovec Vokatý má dceru Hedviku,
   Véna v ní poznal jednoduchou ženu
   a jezdil za ní vlakem do Pilníku.
3. Každičkou sobotu, za sucha i deště,
   v zimě i v létě stála u trati,
   lámal ji řečmi o společné cestě,
   která se před nimi v dálce klikatí.
4. Co bílých lodí oceány kříží,
   co ptáků lítá na svých křídlech oblohou,
   a naše cesty do těch dálek aspoň míří,
   když už tam nahoru za nimi nemohou.
5. Když chlapec odjel, měla v hlavě balet,
   myšlenky šťastně skotačily za Vénou
   po všech těch vzdušných zámcích z levných karet,
   musela si je vázat mašlí červenou.
6. Hedvice bylo nadosmrti nanic,
   když Vénu sesbírali ráno po poli,
   nějak se zamontoval do přechodu hranic
   a v noci byla šťára v celém okolí.
7. Šetření skončilo, a jí, jako ňáký dámě,
   projevil účast starší seladon,
   přidržel dveře a nabídl jí rámě,
   úředník z okresního města Ypsilon.
8. 'Děkuji, nechci,' řekla, 'cožpak city kradu,
   cožpak jsme nebyli šťastní a bohatí,
   vevnitř v mé hlavě, tam úplně vzadu
   žádná zvláštní cesta už se neklikatí.'
9. 'Vím, že z těch lodí, o kterých všichni sníme,
   nikdy žádná pro nás neplula přes oceán,
   byla jsem ráda za všechny šťastné chvíle,
   chcete-li, u přepážky vám je odevzdám.'
10. Nechce se vždycky jen smát anebo brečet,
    nedá se vždycky všemu rozumět,
    co po vodě v moři, to je po lidských řečech,
    v srdci to hoří a už nehřeje ...
```